

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เหมือนว่าจะไม่สอนใครเลย

ก่อนจึงหัน

ศพท่านชิตตกลงเอาไปไว้ที่สวนแสงธรรมแล้ว ท่านชิตน้ำหนาวที่ไปรดคว่ำ
ประจบประแจง เวลาที่ตกลงกันให้เอาไปไว้ที่สวนแสงธรรม การเผานี้อาจจะไปเผาวัด
อาจารย์เจี๊ยะก็ได้ มันก็มีวัดอโศก วัดอาจารย์เจี๊ยะที่จะเผาท่านชิต ในวัดนั้นดูว่ากฎหมาย
เขาไม่อนุญาต ถ้าเขาอนุญาตเราเผาที่ไหนก็ได้ ว่าเขามีกฎหมาย ตกลงก็คงจะไปเผาที่
วัดอาจารย์เจี๊ยะ อันนี้ไปก็ฝนตกถนนลื่น ไปรดคว่ำ ท่านชิตตาย ท่านเฉลิมแขนหัก
อย่างนั้นละ

เวลาฝนตกขับรถให้วิ่งเร็วๆ นะใครอยากตายเร็ว ได้ยินไหมล่ะพวกนี้ อยากตาย
เร็วหรืออยากตายช้าอยู่ในศาลานี้ ลูกศิษย์หลวงตาบ้วนนะ ถ้าอยากตายเร็วแล้วเวลาฝน
ตกหนักๆ ให้เร่งเครื่องเลย เร่งอย่าเร่งไปตามทาง ฟาดลงข้างถนนไปเลย แต่สำคัญมี
ข้อหนึ่งว่าหลวงตาไม่ไปกุสลาให้ท่านนั่นเอง เข้าใจไหม จะตายไปเท่าไรก็ตายกันไปเถอะ
เราไม่ไปกุสลาให้ ได้ยินหรือยังพวกนี้ ไปไหนเห็นแต่คนตายพระตาย รอดคว่ำๆ ต้องมี
ความประมาทอยู่ในนั้น ฝนตกถนนลื่น รดวิ่งเร็วมันพลาด คว้าได้ ถ้าฝนตกกรดช้า อย่าง
หนึ่งหยุด ไม่เป็นภัย ต้องระวัง

นี่เราเองนะเป็นคนขับ เขาขับรถเราขับเขาอีกทีหนึ่ง ดูตามทางไป บางทีบอกให้
จอดรถเลยไม่ให้เคลื่อน เพราะฝนกำลังหนัก ฝนหนักขนาดนี้รถจะวิ่งเร็วไปไม่ได้ ให้
หยุดเสียดีกว่า จอดเลย จนกระทั่งฝนเบาลงๆ แล้วค่อยไปปลอดภัย นั้น อย่าไปตามใจ
ไม่มีเหตุมีผลตายได้ง่ายๆ นะคนเรา ศพท่านชิตก็น่าจะเป็นวัดอาจารย์เจี๊ยะ หรือจะเป็น
วัดอโศก วัดอาจารย์เจี๊ยะ นั้นฝ่ายกรรมฐาน แต่ก็คอยฟัง เราก็เห็นอยู่สองวัดท่านนั้นละ
ถ้าออกจากสวนแสงธรรมก็ไปวัดอาจารย์เจี๊ยะนี้สะดวกกว่าเราว่างั้น เลยตกลงกันตรง
นั้น เผาศพท่านชิต

ท่านชิตเป็นคนเพชรบุรี แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด ออกจากนั้นก็ไปอยู่น้ำหนาว
สร้างวัดที่นั่น เราซื้อที่ให้ โถ เป็นพันๆ ไร่ นะ ซื้อบริเวณนั้นให้หมด คือป่าสงวนด้วย ซื้อ
เป็นป่าสงวนไว้เลย แล้วก็ป็นต้นน้ำลำธารไปจังหวัดเลย เราซื้อครอบไว้หมดเลย แล้วก็
ให้ทหารมาช่วยรักษา ประชาชนจะไม่ได้รูก้าเข้าไป กว้างนะ ดูเป็นพันๆ เป็นหมื่นๆ
ไร่ละมัง เรากว่านซื้อไว้หมดเพื่อประโยชน์แก่สาธารณชน ไปทำที่ไหนเรามีแต่ทำ
ประโยชน์ให้โลกทั้งนั้น คือเราไม่ได้คิดเพื่อตัวเองๆ ยิ่งปัจจุบันนี้เรียกว่าเพื่อตัวเองเรา

บอกได้อย่างชัดเจนเลยว่าเราไม่มี ตื่นขึ้นมาพับคิดแบบนี้เพื่อโลกทั้งนั้น ๆ ที่จะให้เพื่อเราไม่มี

บำเพ็ญให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเต็มหัวใจแล้ว ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องหาอะไรมาเพิ่ม เท่านั้น ดูลมหายใจไปวันหนึ่ง ๆ เอา มันยังมีลมหายใจเอา หายใจไป มันหมดแล้วหรือไปเลยไม่กังวล นี่ละมาในชาตินี้เอาจนกระทั่งถึงขนาดที่ว่า ผลประโยชน์สำหรับส่วนรวมและผลประโยชน์ตัวเองเป็นยังไง ที่นี้สำหรับเราเราไม่มีแล้วละ ประโยชน์เพื่อส่วนรวมนั้นมีเต็มหัวใจ พอตื่นนอนขึ้นมาคิดแล้ว จะไปที่ไหน ๆ สงเคราะห์ที่ไหนบ้าง สำหรับเราเองไม่เห็นมีปรากฏอะไร ไม่ปรากฏ นี่ที่ว่ามันพอเสียทุกอย่างแล้ว ภายในใจนี้พอ

เมื่อใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วจะเอาอะไรมาเพิ่ม ไม่มีที่ว่าอะไรจะเล็กลงจะเล็กลงกว่าใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงเอาอะไรไปเพิ่มไม่ได้ เพิ่มตกผล็อย ๆ จะดีเลิศขนาดไหนไม่เลิศเท่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน อันนี้เลิศเลอ อะไรเข้าไปเพิ่มไม่ได้ตกออกหมดเลย ทำให้มันพอเสียอย่างนั้น ทำใจให้พอ ย่อ ๆ หย่อน ๆ ตื่นขึ้นมาก็เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเสี่ยงได้เสี่ยงเสีย จนกระทั่งหลับไปนอนอีกก็หลับ เสี่ยงไปอย่างนั้น ละ ตื่นขึ้นมาก็เสี่ยง หลับลงไปก็เสี่ยง มันไม่มีอะไรแน่นอนในหัวใจ ถ้าใจไม่มีหลักเกณฑ์ในตัวเองเสียอย่างเดียว

เพราะฉะนั้นจึงสร้างหลักใจให้ดี ให้มีหลักใจเสียอย่างเดียวอยู่ไหนหมด ๆ ส่วนมากโลกทั้งโลกไม่ได้มีหลักใจ เร่ ๆ ร่อน ๆ ไป อย่างเมื่อเช้ารถก็คันอยู่นั้น เขาก็มาตามประสาของเขา เรากอกจากนี้เราไป ไปดูนั่นดูนี่ เห็นรถ ๖ คันละมั้งเมื่อเช้านี้ รถใหญ่ เขาก็มาเที่ยวของเขาอย่างนั้น เรากออกไปเมื่อเช้า พอได้เวลาเรากลับเข้ามา เข้ามาที่นี่

ขอให้หลักเกณฑ์นะพี่น้องทั้งหลาย การเสาะแสวงหาอะไรได้มาให้มีหลักมีเกณฑ์ ส่วนไหนจะเก็บไว้ส่วนไหนจะจับจ่ายมากน้อยเพียงไรให้มีเหตุมีผลจับจ่าย เก็บไว้เพื่ออะไร ที่มันจำเป็นจริง ๆ ก็คือการเจ็บไข้ได้ป่วย สมบัติจะต้องมีมาไว้เพื่ออันนี้สำคัญมากที่สุด จากนั้นก็เพื่ออยู่เพื่อกิน ความจำเป็นอย่างอื่นเรามีแล้ว แบ่งปันส่วน อย่ามีตั้งแต่ได้มาเพื่อจะให้เสียไป ๆ หายยังไม่ได้ไปกู่ไปยืมเขา กูยืมก็กูยืมตะไปเลย พวกนี้พวกเลื่อนลอยมาก หายอยู่หากินเลื่อนลอย หากินก็ไม่มีหลักมีเกณฑ์ คว่าที่ไหนคว่าเอาไป ตัดหนี้ตัดสินเขาพะรุงพะรัง ตัดหนี้ตัดสินคนนี่แล้วกินหมดนี้ไปตัดหนี้คนนั้น ๆ ตัดหนี้คนนี่ไปเลย นี่ชีวิตอยู่กับหนี้ ตัดหนี้ ตัดหนี้ลอยลมไปเลย คิดว่าจะเอาไปใช้ไปคืนให้เขานั่นมันไม่คิดเสียแล้วละ มันเป็นนิสัยสันดาน จำเอานะคนไทยเรา ฟังให้ดี

นี่เอาธรรมมาสอนโลก พระท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้น หมายถึงพระตามหลักธรรมหลักวินัย พระโก้ๆ เก๋ๆ พระเจ้าขุนมูลนาย พระยศพระลาภพระเปรตอย่างนั้นอย่าเอา มาพูดในวงศาสนาพระพุทธเจ้า พออยู่พอกินพอเป็นพอไปเท่านั้นพอ นี่ลูกศิษย์ตถาคต พอหมดอะไรพอดหมด ขอให้ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันเป็นลำดับลำดับ จุดใหญ่อยู่ที่นั่น อะไรจะอดอยากขาดแคลนไม่สำคัญ มุ่งมั่นต่อแดนนิพพาน ผู้นี้เลี้ยงง่ายมากทีเดียว ไปอยู่ไหนไปง่ายอยู่ง่าย รักษาตัวก็มีสติตลอดเวลา

ไอ้ผู้ที่แก่งๆ ก้างๆ มันเยอะนะพระเรา พระเรานั้นก็หมายความว่าดูหมดทั้งศาลาเราเรียกว่าพระเราทั้งนั้น แก่งๆ ก้างๆ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ดีไม่ดีเอาผ้าเหลืองครอบหัวแล้วก็เอานี้เป็นโล่บังหน้าหากิน หาอวดตัวเองว่าเป็นพระ เป็นสมุห์ ไบฎีกาเป็นพระครูพระคณัน ชั้นสมเด็จยิ่งความโลภมากขึ้นๆ นั่นมันเป็นบ้ายศบ่าลาภไปหมดแล้วพระเราเวลานี้ มันมีธรรมติดตัวเมื่อไร มีธรรมติดใจไหมเวลานี้ มันอาศัยศาสนานี้เป็นโล่บังหน้าให้กิเลสทำงานๆ เห็นกันแล้วเป็นพระครูเป็นปลัด บวชยังไม่ได้ ออกมาจากโบสถ์ตั้งสมุห์ไบฎีกาให้แล้ว มันพระบ้าอะไรพระยศพระลาภ

พระอรรณพระธรรมพระลูกศิษย์ตถาคต พออุปสมบทเสร็จแล้วโล่เข้าป่าเห็นไหมล่ะ ให้บำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าอันเป็นที่สงบสงัด ดังที่เคยแสดงให้ฟังแล้ว บิณฑบาตก็หาด้วยกำลังปลื้แข่งของตน อย่าตื่นลามสัการะทั้งหลาย มีมากมีน้อยนั้นเป็นส่วนพิเศษต่างหาก นอกจากความจำเป็นของเราซึ่งมีแต่บิณฑบาตเท่านั้น นั่น ปิณฑุฑิยาโลป โภชนัน จะว่าไป บิณฑบาตมาพอได้ฉันๆ เท่านั้น แต่จิตกับธรรมจ่อกันตลอด นี่ลูกศิษย์ตถาคต ผู้นี้จะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล

เวลานี้พูดถึงมรรคผลนิพพานใครเชื่อไหม ในเมืองไทยเรานี้ที่เป็นลูกชาวพุทธ มันเชื่ออะไร ถ้าว่าความโลภความโกรธระคะตันทานี้มันเป็นตัวเต็มตัวๆ อันนี้ไม่เชื่อมันก็เต็ม แล้วจะเอามาจำหน่ายขายที่ไหน ใครก็มีเต็มหัวใจทุกคนไม่อด แต่เรื่องอรรณเรื่องธรรมนี้อด อดอยากขาดแคลนไปทุกวัน อรรณธรรมอดอยากขาดแคลนเท่าไรความทุกข์ยิ่งเพิ่มพูนทวีขึ้นไปเรื่อย ๆ ในมนุษยเราที่ย่อหยิ่งจ้องหอนถือนว่าฉลาดๆ มันโง่ที่สุดก็คือมนุษยนี้ละ ถ้ามนุษยแบบมีธรรมในใจแล้วจะไม่เป็นอย่างนั้น รู้เนื้อรู้ตัวตลอดไป พวกมันจืดจางเอา เราก็มืดเวลาที่เทศน์ตอนเช้านี้บ้าง นอกจากนั้นไม่มีเวลาทำงานนั้นงานนี้

พระก็ให้ตั้งใจปฏิบัติภาวนา สติกับจิตจับติดอย่าเผลอ เอา ใครจะเป็นเครื่องยืนยัน ตั้งรากตั้งฐานตั้งแต่สมถธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรมขึ้นถึงมรรคผลนิพพาน จะตั้งด้วยวิธีใดเราสอนไว้แล้ว ตั้งด้วยสติ เราจะจับในคำบริกรรมใด แน่เลยนะ ถ้างงสติได้เข้าตรงไหนกิเลสพังๆ มันจะเท่าภูเขาตั้งขึ้นมาล้มหมดกิเลส ถ้างงสติได้อยู่จุด

ไหนแล้วกิเลสยอมๆ ถ้าผลอสติเท่านั้นแหละๆ จำให้ตึ้นักปฏิบัติเรา ทำอะไร เคลื่อนไหวไปมาสติกับสัมปชัญญะให้ติดอยู่กับตัวๆ จึงเรียกว่านักปฏิบัติ

อย่างที่เรานั่งรถไปนี่เห็นพระกรรมฐานของเรานั้นละ พวกพระลูกพระหลาน สะพายบาตรแบกกอลไปข้างทาง เราก็นั่งรถไป ดู คุณลักษณะท่าทางที่ท่านแบกกอล สะพายบาตรเดินไปข้างถนนนั้น ท่านไปกรรมฐานท่านเหมือนอย่างเราที่ไปแต่ก่อน เราก็เลยเทียบปั๊บ ท่านเดินได้อย่างนี้ท่านเดินเป็นยังไงนะ นั่นเอามาเทียบแล้ว เพราะเรา เคยผ่านมาแล้ว เดินนี้เดินธรรมดาๆ ไม่มีสติเดินแบบโลก เลยกลายเป็นเรื่องโก้โก้ไป ถ้าเดินแบบธรรมเป็นยังไง เดินจงกรมสติติดแน่นกับการก้าวเดิน ออกจากนี้ไปหมู่บ้าน นั้น ออกจากนี้ไปเขาลูกนั้น เป็นเดินจงกรมตลอดไปเลยไม่มีผลอ ติดแน่นกับตัวเองไป ถึงที่แล้วก็ไม่ได้ว่าเสียเวล่ำเวลาวันนี้เดินทาง ไม่มี เพราะเป็นความเพียรด้วยการก้าวเดิน สติไม่ขาดนี้เรียกว่าผู้มีความเพียร

ท่านเดินแบบไหนมา มันอดคิดไม่ได้ละ ก็ไปทุกวันๆ เจอนั้นเจอนี้ เจอพวกเดียวกัน หัวโล้นๆ กรรมฐานเข้าชิ มันแบกกอลไปนี่มันพิจารณาแบบไหนมา มันอดไม่ได้ละ ถ้าไปแบบผลอๆ ใช้ไม่ได้ ถ้าไปแบบมีสติสดตังนั้นละดี แข่งกับรถเขาที่ฟู่ฟ่า หูร่าฟู่ฟ่าๆ เป็นบ่าอยู่บนรถนั้นหลายท่านะ แข่งกับเขาชนะหลายเท่า ที่ เราเดิน สะพายบาตรแบกกอลไปนั้นนะสง่างามอยู่ภายในใจ อันนั้นมันบอบช้ำอยู่ในใจ เข้าใจ เอละพูดเท่านั้นละ ให้พร

หลังจั้งหัน

(ลูกศิษย์ถวายผ้าขาวสำหรับบังสกุลให้อาจารย์ชิตครับ) เออ ท่านชิตนี่ก็เป็น พระวัดป่าบ้านตาด เป็นคนจังหวัดเพชรบุรี มาเป็นพระวัดป่าบ้านตาด ออกจากนี้ก็ไป อยู่ที่น้ำหนาว เพชรบูรณ์ ออกจากนั้นก็ตาย ที่นี้เราก็ต้องตามเผาศพแหละ ไปปรึกษากันเมื่อวานนี้กับท่านสุดใจ กับท่านลก ปรึกษากันเรื่องศพท่านชิต ศพนี้เราเปิดทางให้ แล้วตั้งแต่เริ่มแรกทราบที่ท่านเสียไป ว่าสวณแสงธรรมเอาไว้ได้เลย เราเปิดให้ทั้งเก็บ ทั้งเผา ให้ร้อยเปอร์เซ็นต์

ตกลงกันเมื่อคืนนี้แหละว่าจะเอาไปเผาที่วัดอาจารย์เจื้อยะ ออกจากวัดสวณแสงธรรมไปวัดอาจารย์เจื้อยะ ก็สะดวกดี สถานที่ของเราวัดสวณแสงธรรมเขาว่าผิดกฎหมาย (ผิดเทศบัญญัติเขา กลัวจะเป็นมลพิษ) เราก็ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับทางบ้านเมือง ตกลงก็จะเอาศพท่านชิตไปเผาที่วัดอาจารย์เจื้อยะ เป็นสายกรรมฐานด้วยกัน วัดอาจารย์เจื้อยะกับวัดอโศฯ แถวนั้นมีอยู่สองแห่งที่สะดวก วัดอาจารย์เจื้อยะกับวัดอโศฯ สองแห่ง

ที่นี้เราก็บอกว่าวัดอาจารย์เจื้อยะสะดวกกว่า ไกลสักว่า ออกจากวัดสวณแสงธรรม เข้าเลย ว่าอย่างนั้นแหละ แล้วคอยฟังคำตอบรับกันที่หลังอีก ใครจะมีความรู้ความเห็น

ยังเงิเราคอยรับฟังอยู่เสมอ เพราะศพท่านชิตเราก็เป็นเจ้าของศพ ชัดซ้องอะไรๆ ให้บอกมาเรว่าอย่างนั้น พร้อมจะเปิดความสะดวกให้ทุกอย่ง เป็นอย่งนั้นละรเกิดอุบัติเหตุ ไปดูว่าที่ประจวบไซ้ใหม่ เลยเพชรบุรีไปแล้วก็เป็นประจวบเท่านั้นเอง ก็ไปตายแถวนั้นแหละ

ท่านเป็นคนเพชรบุรีท่านชิต แต่เป็นพระวัดป่าบ้านตาด ตั้งแต่บวชแล้วมาอยู่นี้เป็นประจำ ออกจากนี้ก็ไปอยู่ที่น้ำหนาว แถวนั้นก็พันไร่เหอ (๒,๕๐๐ ไร่ครึ่ง) นั้นละเราซื้อหมตเลยบริเวณนั้น ซื้อหมตเพื่อรักษาต้นน้ำลำธารไหลไปทางจังหวัดเลย เป็นดงหมต เราซื้อไว้หมต ต่อจากนั้นพระท่านจะพักอยู่ที่บริเวณนั้นได้เป็นที่ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นป่าทั้งนั้น แล้วก็ให้ทหารช่วยรักษา ทหารอารักขาช่วยด้วย เพราะทหารมีอำนาจจากนั้นเราก็มอบให้ทางทหารเขาดูแล

แม่น้ำเลยก็ออกจากที่เราซื้อที่แหละ ที่ ๒,๕๐๐ ไร่เราซื้อไว้หมต เพื่อเป็นประโยชน์แก่ประชาชนหรือส่วนรวม เราไปไหนเบิกกว้างๆ นะ เราไม่ได้ไปด้วยความคับแคบ ท่านทั้งหลายออกจากวัดป่าบ้านตาดไปนี้ทางโล่ง โล่งเพราะเหตุใดเห็นใหม่รู้ใหม่ เราซื้อสองฟากทางเบิกกว้างออกๆ ทะลุถึงนี้เลย ใครๆ เขาก็อยากขาย เพราะซื้อด้วยความเมตตา เพราะฉะนั้นทางออกมาจากบ้านตาดจึงเบิกกว้างๆ มาทะลุถึงวัดเรา เราซื้อไว้หมต ทางออกมามันเบิกกว้างเราซื้อหมต ซื้อแพงๆ คือทำด้วยความเมตตา เปิดทางออกมาตั้งแต่หมู่บ้านตาดเลยทะลุถึงนี้ ก็สะดวกสบาย

แต่คนทั้งหลายเขาไม่ทราบว่าเป็นมายังไงจึงกว้างขวาง แต่ก่อนมีแต่พวกล้อพวกเกวียน ไม่มีรถนะแต่ก่อน พวกล้อพวกเกวียนเขาชนข้าวชนของอะไร เกวียนจะสวนกันก็จะไม่ได้มันแคบ พอเรามาสร้างวัดบึก็ติดต่อกับเจ้าของนาเขาเป็นแถวไปเลยถึงหมู่บ้าน ใครเห็นว้ายังไงๆ ให้มาตกลงกันด้วยความเป็นธรรม บอกว่าเราจะติดต่เพื่อทำประโยชน์ให้โลกด้วยความเป็นธรรม แต่จะต้องอาศัยที่ของท่านทั้งหลายที่ติดต่อยู่กับทางนี้ เอา มาปรึกษาหารือกัน เขาก็มาปรึกษาหารือ เราให้เลยๆ ให้เผื่อๆ เพราะฉะนั้นมันถึงเปิดโล่งมาหมต

ต้นไม้อะไรแถวนั้นมีแต่ที่วัดนะ เราซื้อด้วยความเมตตาไว้ก็มี บางที่เขาไม่มีเงินเขาอยากจะขายที่ไปสร้างบ้านหรือซื้อไร่ซื้อนา เราก็ซื้อให้ ซื้อให้ด้วยความเมตตา ถ้าลำพังขายอันนี้ไปไม่ได้ เราต้องซื้อเป็นพิเศษ ยกให้เลย ไปไปซื้อ มันก็ได้ละซีเพราะเอาเงินของเราไป บอกว่าเราซื้อ ให้เท่าไรไม่รู้จะให้พอ เป็นอย่งนั้น เขาได้จากนี้เขาก็ไปซื้อได้สะดวกสบาย เราให้ด้วยความเมตตา เขาได้เงินนี้แล้วเขาก็ไปซื้อที่อื่น อันนี้ใช้ทำสาธารณประโยชน์ต้นไม้สองฟากทางนั้น ไม่ใช่เราซื้อหวงไว้นะ ที่เอาไว้นั้นเพื่อทำสาธารณประโยชน์ เอ้า มีท่านผู้ใดมีความจำเป็นเข้ามาในแถวสองฟากทางนี้ ที่จะเป็น

สาธารณประโยชน์ เช่น โรงร่ำโรงเรียน อนามัย โรงพยาบาล เอา ให้ แน่อย่างนั้นนะ เราให้เลยๆ

ลงสองข้างทางมี เราซื้อไว้แล้วก็ให้เป็นสาธารณประโยชน์ไปๆ ตั้งแต่หมู่บ้าน ตาดออกมาที่เราซื้อไว้ทั้งนั้น ต้นไม้สองฟากทางเป็นที่ของวัดทั้งหมด เราก็รอที่จะทำ ประโยชน์ ถ้าเขามีความจำเป็นติดต่อมายังใจเราพร้อมที่จะให้ แน่ะ รอเหตุการณ์ที่สมควรอยู่ ถ้าไม่สมควรก็เก็บไว้อย่างนั้น ถ้าเป็นสาธารณประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นแหละ

สถานีวิฑูเราก็ ๑๑๐ กว่าสถานีแล้วนะ ความจริงเราเทศน์แล้วปล่อยๆ แต่เขาติดตามเอาไปตั้งเป็นสถานีวิฑูในที่ต่างๆ ร้อยกว่าแห่ง เป็นเรื่องของเขาดิตต่อเขาทำ ก็นอง เราเทศน์แล้วแล้วเลยๆ เราไม่สนใจกับอะไร ก็ศีลธรรมที่เราเทศน์นี้เป็นธรรมะ ที่ยืนยันออกจากหัวใจเลย หัวใจถ้าลงได้แน่แล้วพระพุทธเจ้าตรัสรู้พระองค์เดียวสอน โลกได้ทั้งสามโลก เป็นยังใจความจริง อะไรเลิศเลอยิ่งกว่าหัวใจกับธรรมเป็นอัน เดียวกันแล้วสอนโลกได้ เป็นศาสดาของโลกคือพระพุทธเจ้า ขอให้ธรรมเข้าสู่หัวใจใคร เอะนะ

อันนี้ก็ทำให้เราระลึก มันเป็นของมันเอง เราไม่อาจไม่เอื้อมไม่เยอหยิ่งจองทอง เราไม่เคยคาดเคยคิดเอาไว่ว่าเรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้น เวลามันเป็นอยู่ที่หลังวัดดอยธรรม เจตีย์เรลิมเมื่อไร เรลิมเมื่อไร วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ จิตนี้มันแรงของมันมา พอแล้ว สว่างจ้าไปหมดแล้ว แต่ยังไม่รอบตัว คือจิตดวงนี้ยังไม่สว่างเต็มภูมิ รับกันกับ ความสว่างข้างนอก ที่เราว่าทำไมจิตของเราถึงอัศจรรย์เอนักหนา สว่างไสวครอบไป หมดเลย แต่จิตดวงนี้ยังไม่ครอบตัวเอง ถึงขนาดนั้นมันก็ยังได้อัศจรรย์ โอโห จิตเรา ทำไมถึงได้อัศจรรย์เอนักหนา ไม่คาดไม่คิดนะมันเป็นขึ้นเอง ยืนร่ำฟังอยู่นั้น มองดู โลกธาตุนี้จ้าไปหมดเลย โอ้ ทำไมจิตของเราถึงเป็นอย่างนี้

นั่นละวัดดอยธรรมเจตีย์ ตอนเดือนสามละมั้ง พอเผาศพพ่อแม่ครูจารย์แล้วขึ้นไป นั้น ถึงร้อยวัน เขาก็นิมนต์ลงไปอีก ลงมาสุทธาวาสีก ท่านเป็นครูบาอาจารย์ที่ เคารพสุดหัวใจเราอยู่แล้วเราต้องลงมา พอลงมาแล้วชี้เกยขึ้นวัดดอย เผนไปทาง อำเภอบ่อ ศรีเชียงใหม่ แต่ก่อนศรีเชียงใหม่ยังไม่มีอำเภอบ่อ มีแต่อำเภอบ่อแห่ง เดียว เราไปคนเดียวเรา เดือนห้าจวนสิ้น เดือนหกก็กลับมา มาปลงกันที่ตรงนั้นละ ปลงกันที่วัดดอยธรรมเจตีย์

เดือนสามแบกปัญหานี้ไป ปัญหาที่เป็นความสว่างไสว พระธรรมท่านกลัวเรา หลง ท่านเตือนขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ เวลาจิตของเรา มันสว่างครอบไปหมด ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ แผลไม่ออก ถ้า ไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้มันจะผางขึ้นเวลานั้นเลย เรียกว่าบรรลุลุธรรมในเวลานั้น

เลยพูดง่าย ๆ ก็นั่นแหละ ขึ้นทันทีเลย พอขึ้นแล้วมันก็เห็นโทษมันก็ปิดปุ๊บขาดสะบั้นไปเลย นี่มันไม่เห็นก็แบกไป ไปคนเดียวเท่านั้นแหละเรา ใครติดตามเราไม่ได้ นิสัยอันนี้เป็นอย่างนั้น มันเด็ดมันขาดจริงๆ นิสัยเราไม่ใช่ธรรมดา นะ ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย ไปคนเดียวคือว่าใครไปด้วยไม่ได้ เสียการเสีงาน มันเป็นน้ำไหลบ่า ถ้าไปส่องมองลงนี้แล้วมองลงนี้ ถ้าไปคนเดียวป่าช้าอยู่กับเรา อยากรกินก็กิน ไม่อยากรกินก็วันก็ช่าง เอาเจ้าของเป็นป่าช้าเลย มันก็เด็ดของมันตลอดละซิ ไปแต่คนเดียว

พ่อแม่ครูจารย์ท่านเสริม นะ องค์ไหนไปลาเราเห็นอยู่ที่นี่ เวลาไปลาท่านจะไปเที่ยว บางทีไปส่ององค์บ้างสามองค์บ้างไปลาท่าน พอไปลาท่านว่าจะไปเที่ยว ขึ้นเลยทันที เหอ ตั้งแต่อยู่ในวัดนี้มันก็ตกนรกให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา แล้วมันจะไปตกนรกหลุมไหนอีกล่ะ ใครจะกล้าไปล่ะ มันก็หมอบละซิ

นั่นละท่านเอาอย่างนั้นนะ เลยอนุญาตไม่อนุญาตมันก็บอกเองแหละ ตั้งแต่อยู่ในวัดมันก็ตกนรกให้เห็นต่อหน้าต่อตาอยู่ที่นี่นะแล้วมันจะไปตกหลุมไหนอีกล่ะ ท่านว่าหยุด เจียบ แต่สำหรับเราไม่เคย พอว่าไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย พร้อม ๆ เลยพอใจ ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่าน สายมือไป เพราะท่านรู้นิสัยแล้วว่าจริงจังมากทุกอย่าง ถึงขนาดที่ว่าท่านรั้งเอาไว้ความเพียรของเรา ท่านเป็นผู้สอนให้เราพุ่งถึงพระนิพพาน แต่เวลามันจะผาดโผนเกินไปท่านก็รั้งเอาไว้ ๆ เพราะนิสัยผาดโผนผาดโผนจริงๆ เรา ไม่เหมือนใครนะ

ยิ่งทุกวันนี้ด้วยแล้วครอบโลกธาตุ ไม่มีคำว่ากลัวอะไรกลัวกับอะไร ไม่มีเลยธรรมนี้ครอบโลกธาตุหมดแล้ว เพราะฉะนั้นการพูดการจาจึงเอาธรรมที่ครอบโลกธาตุนี้ ออกพูด จึงไม่เคยว่ากลัวว่ากลัวกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุ ธรรมนี้เหนือหมดเลย พูดใครผิดก็ถูกต้องกว่าตามความสัตย์ความจริง เพราะธรรมเหนือกว่าอยู่แล้ว เขาจะว่าอะไรก็แล้วแต่เราไปพูดไปตามธรรมดาธรรม เราไม่ไปยกส่วนบุคคลคือตัวของเรารึขึ้นนะ ยกธรรมขึ้น

ที่นี้มาถึงวันที่มันเป็น โธ่ อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าโพธิสัตว์ ปรารถนาพุทธภูมิให้ได้เป็นศาสดาสอนโลก ท่านก็คงคิดเหมือนเราคิดนั่นแหละ คิดอยากพ้นทุกข์ธรรมดาเฉย ๆ เรา เราไม่ได้มุ่งที่จะเป็นศาสดาสอนใครเหมือนพระพุทธเจ้านะ เราขอความพ้นทุกข์ก็พอ ถึงขนาดนั้นมันยังเป็น พอมันผางขึ้นมาเท่านั้น โธ มันอย่างไรกันนี้ แล้วจะสอนได้อย่างไร คือธรรมชาตินี้กับสภาพความเป็นอยู่ทั้งหลายของสมมุติ ว่าอย่างนั้นเถอะนะ กับวิมุตติที่ครองอยู่เวลานี้เพิ่งเกิดขึ้นเวลานั้น ฟ้าถล่มในคืนวันนั้น

นั่นละพออันนี้ขึ้นมามันมองดูอะไร โอ๊ย จะสอนใครไปได้ สอนใครเขาก็จะหาว่าบ้าบอ มันจะเกิดประโยชน์อะไร คือมันเลิศเลอเกินกว่าที่จะนำธรรมเหล่านี้มาสอนโลก พุดง่าย ๆ มาพิจารณาคำนี้คำนั้น เอ้อ อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงวันแล้วก็ไปเสียเท่านั้น สอนใครใครก็ไม่รู้เรื่อง แล้วจะสอนไปหาอะไร แต่ก่อนก็ไม่ได้คิดอย่างนี้ มีแต่เจ้าของบิกบินที่จะไปให้หลุดพ้นทำเดี่ยว ๆ พอมันถึงขั้นนั้นแล้วมันย้อนกลับมาว่าในโลกอันนี้จะว่าดูถูกเขาก็ไม่ผิดแต่ไม่มีเจตนา มันเหมือนอะไรพูดไม่ถูก

คือธรรมชาติอันเดียวเท่านั้น แล้วใครจะไปด้วย ลงถึงขนาดนี้แล้วสอนใครใครจะไปเข้าอกเข้าใจ เอ้อ อยู่ไปกินไปพอถึงวันหนึ่งเท่านั้นพอ ปล่อยหมดแล้วนะ มันทอดอาลัย เหมือนว่าจะไม่สอนใครเลย ประหนึ่งว่ามันสุดวิสัยของโลกที่จะรู้ได้เห็นได้สักเดียวธรรมประเภทหนึ่งขึ้นมาบังคับนะ ขึ้นมาอย่างเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดด้วย ก็เมื่อว่าโลกอันนี้ไม่มีใครรู้ได้เห็นได้เราเป็นเทวดามาจากไหน นั่นขึ้นนี่เลยนะ ผางเลย ทำไม่ถึงรู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นั่นเอาแล้วนะ

คือมันคิดท้อใจในการที่จะสั่งสอนใครต่อใครจะรู้ได้อย่างไร มันเริ่มเข้าขั้นที่ทอดอาลัยแล้ว อยู่ไปตามป่าตามเขาพอถึงวันแล้วก็ไปเสียเท่านั้น สอนใครก็ไม่รู้เรื่อง คิดอย่างนั้น ธรรมท่านขึ้นมาอย่างรุนแรงด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา ว่าธรรมนี้มันสุดวิสัยของมนุษย์มนาที่จะรู้ได้เห็นได้ ก็เราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมถึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด คำว่าเพราะเหตุใดมันมีสายทางมา สายบารมี พุดง่าย ๆ สายบารมีที่สร้างมามากน้อย ไกลเข้ามา ๆ จนกระทั่งถึงที่นี่ เพราะเหตุไรมันยอมรับ อ้อได้ ยอมรับ..ได้ ไม่มากก็ได้ ลงละ รู้ได้เพราะเหตุใด คำว่าเพราะเหตุใดสายทางเราที่ก้าวมามันก็มีอยู่เห็นอยู่นี้ เขาก็มีเหมือนกันสายทางของเขา ลึนยาวไกลเข้ามา ไกลอยู่ไกลเข้ามา ๆ พอถึงมันก็ถึงได้เหมือนกัน อ้อ รู้ได้ ณะยอมรับ ไม่มากก็ได้ ยอมรับ ที่จะปฏิเสธเหมือนแต่ก่อนไม่

นี่ละเป็นอย่างนั้นนะจิต เวลามันถึงขั้นของมันแล้วเหมือนว่าสุดวิสัยไปหมดเลย เป็นในเราแล้ว จะไม่พุดให้ใครฟังเลย มันอัศจรรย์เกินคาดเกินหมาย ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยว่าจิตของเราทำไมอัศจรรย์เอานักหนา สว่างไสวครอบคลุมไปหมด อันนี้มันก็เหมือนว่าซึ่ปะตัวไปเสีย พออันนั้นผางขึ้นมาเท่านั้นมันครอบคลุมไปหมดเลย ที่นี้มันก็สุดวิสัยที่จะสอนใครต่อใคร เลยท้อใจ เป็นอย่างนั้นละธรรม

๕๗ ปี พ่อแม่ครูจารย์ก็พุดจิกาท่านเสีย เราก็พุดษา จากนั้นไปพุดษา มันก็เป็นขึ้นที่นั่นละ จากนั้นมาก็ ๕๖-๕๗ ปี นี่ละธรรมอัศจรรย์ไม่เคยคาดเคยฝันก็ตามเวลาเป็นขึ้นแล้วมันหากมีของมันที่จะต้องพุดต้องเป็นขึ้นมา ขนาดที่ว่าจะไม่สอนใคร สอนใครใครจะไปรู้ได้ธรรมอย่างนี้ พิจารณาไปพิจารณามาแล้ว อ้อ ได้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ